

30.1.2015

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Subiect: Petiția nr. 0942/2013, adresată de René Kortas, de cetățenie libaneză, privind licențele pentru cetățenii din țări terțe de deschidere a farmaciilor în Grecia

1. Rezumatul petiției

Petiționara, de cetățenie libaneză, este căsătorită cu un cetățean grec și deține permis de ședere și permis de muncă. Ea are o diplomă în farmacologie eliberată de o universitate greacă, precum și o licență pentru practicarea profesiei de farmacist în Grecia. Cererea sa de obținere a unei licențe pentru deschiderea unei farmacii în regiunea Attica a fost respinsă deoarece este cetățean străin. Ea cere informații privind drepturile sale de angajare și de desfășurare a unei activități independente în temeiul permiselor de ședere și de muncă pe care le deține.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 11 februarie 2014. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 216 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 30 ianuarie 2015

În urma efectuării unei analize a cazului din perspectiva diferitelor instrumente juridice ale UE și pe baza informațiilor furnizate de petiționară, nu se poate stabili cu certitudine o legătură între cazul său și legislația UE.

Întrucât petiționara locuiește în statul membru de unde provine soțul ei, care nu și-a exercitat drepturile de liberă circulație în temeiul Directivei 2004/38/CE¹, cazul petiționarei nu face

¹ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și

obiectul directivei în cauză și, prin urmare, nu poate beneficia de dreptul la tratament egal în temeiul dispozițiilor acestei directive¹.

Mai mult, fiind resortisant al unei țări terțe, cazul petiționarei nu poate intra în domeniul de aplicare al directivelor 2005/36/CE² și 2006/123/CE³, decât dacă ar fi asimilată unui cetățean al UE în temeiul altor directive specifice.

Pe de altă parte, pentru acest caz ar fi relevante dispozițiile privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, prevăzute de Directiva 2003/109/CE⁴. Această directivă stabilește condițiile de acordare și de retragere a statutului de rezident pe termen lung acordat de un stat membru resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriul său, precum și drepturile aferente.

Conform articolului 4 din directivă, un stat membru acordă statutul de rezident pe termen lung resortisanților țărilor terțe care au avut reședința legală și fără întrerupere pe teritoriul lor timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză. În plus, articolul 5 stabilește condițiile pentru dobândirea statutului de rezident pe termen lung, conform cărora statele membre cer resortisanților țărilor terțe să facă dovada că dispun de resurse stabile și constante și de asigurare de sănătate pentru ei și pentru membrii familiei lor care se află în întreținerea lor.

Dacă petiționara îndeplinește aceste condiții, ea poate să solicite statutul de rezident pe termen lung în UE. Acest statut este permanent și include o serie de drepturi foarte semnătoare celor de care beneficiază resortisanții naționali, printre care dreptul la tratament egal în diferite chestiuni economice și sociale.

În special, articolul 11 din directiva în cauză prevede că „rezidentul pe termen lung beneficiază de egalitate de tratament cu cel aplicat resortisanților naționali în ceea ce privește: (a) condițiile de acces la un loc de muncă salariată și la o activitate independentă, cu condiția ca activitățile respective să nu aibă legătură, chiar ocazional, cu exercitarea autorității publice, precum și condițiile de angajare și de muncă, inclusiv condițiile de concediere și remunerare.”

Din informațiile prezentate de petiționară, Comisia nu poate stabili dacă problema petiționarei este acoperită de domeniul de activitate al directivei în cauză. Dacă petiționara ar deține un permis de rezident pe termen lung în UE, ea ar trebui să beneficieze de același tratament precum resortisanții naționali în ceea ce privește, printre altele, dreptul de a desfășura activități independente în conformitate cu condițiile stabilite de către legea națională.

ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora.

¹ Astfel cum confirmă și jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, dispozițiile Directivei 2004/38/CE nu pot constitui temeiul unui drept de ședere derivat în favoarea resortisanților unor țări terțe, membri ai familiei unui cetățean al Uniunii care locuiește în statul membru al cărui resortisant este; a se vedea cea mai recentă hotărâre din 12 martie 2014 în cauza C-457/12, S.G., punctul 34.

² Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale.

³ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne.

⁴ Directiva Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung.

Concluzie

Pe baza informațiilor furnizate de petiționară, Comisia nu poate stabili dacă există o legătură cu legislația UE.